

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

„BB”

Forrás:

Budapesti Hírlap

Byp.
(Hely)

1913 XI 16
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

725.091

Hely

Idő

„1913”

Személy

„BB”

„Budapest Barátai.” Ilyen cím alatt alakult meg ma egy szövetség a városházán. Azt mondják, szükség van e szövetségre, mely a főváros igazi megismerését, minden javának előmozdítását, a főváros szeretetét fogja ápolni. Szóval, összeállnak, tömörülnek, a kik a fővárost, alapszabályok szerint, szeretni akarják és szeretni kötelesek lesznek. Mert Budapest polgárai, állítólag, nem eléggé lelkes, rajongó barátjai városuknak, nem is ismerik, nem szeretik, a mint szeretniök kellene. Sokan csak gáncsoskodnak, mindenben hibát találnak, mindent lenéznek, a mi pesti. Ez nem jól van így. Nem is maradhat így. Tehát meg kell csinálni a baráti szövetséget.

Milyen különböző a felfogás! Van, a ki azt hitte volna eddig, hogy Budapestnek éppen az a legnagyobb baja, hogy nagyon sok a barátja, hogy a hivatalos Budapest s mindazok, a kik vele érintkeznek, mind jóbarát, németesen: kebelbarát.

Hát lássuk csak! A polgármestert és munkatársait nem szereti mindenki és ők viszont nem szeretnek-e mindenkit? Mi az a szép és jó, a mit a vezéremberek meg nem tennének, s ha lehet, meg nem tesznek, a főváros, a polgárság érdekében? Valaki följajlanlja ingatlanát kisajátításra, például hogy szabad tért csináljanak belőle, mert a főváros lakosságának szabad térre, levegőre van szüksége. Megveszik. Egy másik be akar építeni egy szabad tért, felsőbb művészeti, kulturális okokból. Odaadják neki. Elutasítanak valami jó gondolatot? Soha! Vagy valakit? Még kevésbé. Birálja őket valaki vagy panaszkodnak-e rájuk? Soha — senki! A legnagyobb szeretetben, egymásnak valóságos imáadásában él itten mindenki.

Ha elfogy a pénz, mindenki megnyugszik

benne, hogy a pénznek el kell fogyni. Ha itt is, ott pest lakói nyáron is itthon maradjanak az egész évig. Az építőművészek, vállalkozók rombolni, építeni akarnak, hogy élhessenek; a városházát át akarják tenni az Erzsébet-térre, az Erzsébet-teret a városháza helyére és így tovább. Semmi kétség! Sorra kerül valamennyi. Mert a kölcsönös szeretetnek nincs határa. A szerelem, tudvalevőleg, minden akadályt legyőz.

A Duna két partjának lakói régtől fogva szeretnének hídpénz nélkül és az eddiginél sokkal gyorsabban közlekedni egymással. Hát nem lesz meg, előbb vagy utóbb! Szeretnének az emberek olcsóbban élni, olcsóbban lakni. Nem tesz meg a hatóság ebben a tekintetben is mindent, a mit csak tehet? Nincs elég kórház. Nem bírli ki a Bakács-téri szanatóriumot, addig is, a míg kórházat építhet? Az iskolákban az abc-n és egyszeregy-en kívül, néha ezek mellőzésével is, nem tanítanak-e mindent, a mit emberi elme csak kitalálhat? Épülnek új iskolák, hogy gyönyörűség nézni; egyiknek dupla aténi Parthenon a tetőjén, másiknak mosolygó táncterem a lépcsőházában. Csak az a kár, hogy az egyiket nem láthatni, mert nagyon magasan van, a másikat nem élvezhetni, mert pokolian sötét. De azért művészet ez is. Mert a város a művészetet, a kulturát is hathatósan támogatja. És ugyancsak gondoskodik tisztviselőiről, tanítóiról. A mint csak lehet, jó ellátással nyugalmába küldi őket ezrivel, hogy a többiek előre mehessenek. És boldogok a penzionáltak. Talán még boldogabbak az aktívak. Mindez nem a kölcsönös nagy szeretet, a kölcsönös megértés, megbecsülés alkotása?

A hetedik kerület érdekelt lakói Erzsébet-sugárutat kívánnak. Az első és második kerület lakói kert-várost a budai hegyoldalon, hogy Buda-

ges friss hegyi levegőn. Az építőművészek, vállalkozók rombolni, építeni akarnak, hogy élhessenek; a városházát át akarják tenni az Erzsébet-térre, az Erzsébet-teret a városháza helyére és így tovább. Semmi kétség! Sorra kerül valamennyi. Mert a kölcsönös szeretetnek nincs határa. A szerelem, tudvalevőleg, minden akadályt legyőz.

És Budapestnek nem volna elég barátja? Budapestet az ő tulajdon polgárai nem szeretnék eléggé? Budapest egész lakossága, az összes kilencszázezer lélek a környékkel, a jövő milliós Nagy-Budapest outsider lakosaival együtt, az utolsó szálig, mind tagja lesz, legalább gondolatban, az alakuló szövetségnek. Mi a menydörgős menköti csinál majd Bárczy ezzel a milliót meghaladó baráti tömeggel, mikor a mai, kissé szűkebb baráti kör is néha nagy gondot ad neki? Bármilyen nagy legyen a szive és akárhogy elaprózza, még morzsányi viaszszertetet sem telik belőle a feléje hömpölygő szerelem-áradat kielégítésére.

Nem kell itt szövetségre bírni Budapest barátait. Azok együtt vannak. És már is sokan vannak együtt. Ellenkezőleg, mondjon fel a polgármester, záros határidőre, Budapest mai barátainak és alakítsa meg Budapest ellenségeinek szövetségét. Arra volna Budapestnek nagyobb szüksége. Azoknak az embereknek szövetségére, a kiknek véleményük van személyek cselekedetéről, dolgok, intézmények mi-voltáról és a kik meg is merik mondani, a mit gondolnak. Szólítsa fel őket, hogy társuljanak. De félő, hogy egy lélek se jelentkezik. Mert a Budapesten dühöngő barátság és szeretet-járvány még az ugynevezett ellenségeket, rosszakaratú kritikusokat is mind megfertőztette, mindnyájuknak elvette a hangját.

Egy módon talán még célt lehetne érni. Hirdessen a polgármester titkos és jól aranyozott pályázatot olyan kritikára, mely kérlelhetetlenül véleményyt mond Budapest minden dolgáról, személyeket se kimélve. Ki tudja, ha a mai titkos kritikusok mind pályáznának is, e sorok íróját, sőt például Polónyi Gézát se véve ki, a pályanyertes mű jeligés levélkéjéből nem bukkanna-e ki a „Bárczy István polgármester“ neve. És ennek hasznát láthatná a fejlődő Budapest. Benne volna minden szükséges tudnivaló, egy kis humorral még a Bárczy önbírálata is. Mert emberek vagyunk: peccamur intra et extra.

Egyébiránt, hogy is szól a közmondás?

„Ments meg, uram Isten, a barátaimtól; az ellenségeimmel majd végzek magam is.“